

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/560/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812201541
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5812201541.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a sudcov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Kataríny Beniačovej, v právnej veci žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom Trnavská cesta 82, 826 58 Bratislava 29, IČO: 36 062 235, zastúpeného JUDr. Jánom Mišúrom, PhD., advokátom, so sídlom Z. XX, XXX XX X., proti žalovanému: ORACO, s.r.o., so sídlom Zákamenné 1029, 029 56 Zákamenné, IČO: 36 782 335, zastúpeného JUDr. Petrom Vevurkom, advokátom, so sídlom P. XXX/XX, XXX XX B., v konaní o zaplatenie sumy 525,86 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/37/2012-266 zo dňa 20. apríla 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/37/2012-266 zo dňa 20. apríla 2015 v II/ vete výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a v III/ vete výroku o trovách konania p o t v r d z u j e .

Odvolanie žalobcu proti I/ vete výroku rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 7C/37/2012-266 zo dňa 20. apríla 2015, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 78,87 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 08.03.2011 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, o d m i e t a .

O trovách odvolacieho konania r o z h o d n e súd prvého stupňa.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 78,87 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 08.03.2011 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (veta I/ výroku rozsudku). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (veta III/ výroku rozsudku). Súčasne vyslovil, že o náhrade trov konania súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (veta III/ výroku rozsudku).

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že podaným návrhom žalobca žiadal zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 525,86 Eur s úrokom z omeškania 9% ročne od 08.03.2011 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 27.07.2010 zavinil vodič T. W. vozidlom zn. IVECO EURO CARGO, EČV: NO 759 AT v dôsledku dopravnej nehody vznik škody na motorovom vozidle zn. SUZUKI SX 4 EČV: DK 894 AU, ktorého držiteľom bol v čase dopravnej nehody Y. P.. Vozidlo žalovaného nebolo k dátumu nehody poistené v zmysle ust. § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 381/2001 Z. z.“). Z tohto dôvodu vznikla žalobcovi povinnosť zaplatiť poškodenému z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalobca dňa 04.01.2011 poskytol z poistného garančného fondu poškodenému poistné plnenie v celkovej výške 525,86 Eur. Vyplatením náhrady škody poškodenému prešlo právo poškodeného vymáhať vyplatenú náhradu škody voči zodpovednému

subjektu (žalovaný) na žalobcu. Toto právo si žalobca uplatnil mimosúdne listom zo dňa 07.02.2011 voči žalovanému, za ktorého plnil to, čo podľa zákona mal plniť on poškodenému. Žalovaný pohľadávku žalobcu doteraz nezaplatil.

Prvostupňový súd citoval ust. § 24 ods. 2 písm. b) a ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ako aj ust. § 427 ods. 1 a § 441 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou voči žalovanému domáha zaplata sumy 525,86 Eur s príslušenstvom, titulom náhrady poistného plnenia, ktoré zaplatil poškodenému za škodu na vozidle EČV: DK 894 AU z dôvodu, že žalovaný, ktorého vozidlom bola spôsobená škoda, v čase dopravnej nehody dňa 27.07.2010 nemal uzatvorené povinné zmluvné poistenie. Medzi účastníkmi zostalo sporné, či bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného Y. P., ktorý v čase dopravnej nehody riadil vozidlo zn. SUZUKI, EČV: DK 894 AU. Zo znaleckého posudku Ing. Jána Rabčana, znalca z odboru cestná doprava, odvetvie: nehody v cestnej doprave, vyplynulo, že škoda bola skutočne spôsobená aj zavinením poškodeného Y. P., a to v prevažnej miere. Znalec zistil prvky nesprávnej techniky jazdy u oboch vodičov. Uviedol, že vodič vozidla žalovaného zn. IVECO vošiel do priestoru, ktorý bol zúžený prekážkou a videl, že do tohto zúženého priestoru vchádza iné vozidlo, takže mal možnosť vyčkať, kým druhé vozidlo bezpečne prejde zúženým priestorom a pokiaľ aj vošiel do zúženého priestoru spolu s vozidlom zn. SUZUKI, tak nedostatočne sledoval situáciu pri zrušenom bezpečnom bočnom odstupe vozidiel, v dôsledku čoho si nevšimol zastavenie vozidla zn. SUZUKI a pri vytáčaní vpravo toto vozidlo zachytil. Vodič vozidla zn. SUZUKI však pochybil v oveľa väčšej miere, pretože nemal vojsť do zúženého priestoru, keďže prekážka v podobe odstaveného návesu bola na jeho strane. Z toho, že mu mimovoľne zhasol motor znalec urobil záver, že vodič neprispôbil jazdu svojim schopnostiam tým, že vošiel do priestoru zúženého odstaveným návesom, čím zrušil bezpečný bočný odstup medzi vozidlami. Tým spôsobil ohrozenie vodiča druhého vozidla a za okolností, že bolo treba cúvať, tak cúvať mal vodič vozidla zn. SUZUKI, pretože na cúvanie mal lepšie podmienky ako vodič vozidla zn. IVECO. Podľa znalca vodič vozidla zn. IVECO pri vstupe z hlavnej na vedľajšiu cestu ku areálu Stavebného podniku nemal možnosť vidieť, že do priestoru zúženého odstaveným návesom vchádza vozidlo. Rozhodnutie vodiča vozidla zn. SUZUKI vojsť do zúženého priestoru, v dôsledku čoho zrušil bezpečný bočný odstup medzi vozidlami, bolo nesprávne, pretože vzhľadom na prekážku na jeho strane mal postupovať tak, že pred prekážkou mal zastaviť. Zhasnutie motora vozidla zn. SUZUKI podľa znalca pravdepodobne nastalo kvôli veľmi nízkej rýchlosti, ktorou sa v čase nehody vozidlo pohybovalo, čo sa dá opäť pripísať konaniu vodiča vozidla zn. SUZUKI, než technickej poruche. Podľa znalca to, že vozidlo zn. SUZUKI zastavilo, si vodič vozidla zn. IVECO mohol vysvetliť tak, že mu vozidlo zn. SUZUKI dáva prednosť. Zo znaleckého dokazovania teda vyplynulo, že škodu spôsobil predovšetkým samotný poškodený tým, že nedal prednosť vozidlu zn. IVECO napriek tomu, že prekážka bola na jeho strane a navyše zastavil, z čoho sa vodič vozidla zn. IVECO mohol domnievať, že mu dáva prednosť. Ak by poškodený dal prednosť v jazde oproti idúcemu vozidlu v súlade s pravidlami cestnej premávky, ku kolíznej situácii by vôbec nedošlo. Keďže však znalec zistil aj nesprávny prvok techniky jazdy vodiča zn. IVECO, prvostupňový súd dospel k záveru, že škodu spôsobili obaja účastníci dopravnej nehody, avšak poškodený v oveľa väčšom rozsahu. Podiel spoluúčasti poškodeného na vzniku škody vzhľadom na výsledky znaleckého dokazovania okresný súd určil na 85%. Z uvedených dôvodov súd zaviazal žalovaného, aby žalobcovi nahradil poistné plnenie vo výške 15%, čo činí sumu 78,87 Eur. Okrem istiny okresný súd zaviazal žalovaného aj na zaplata úroku z omeškania vo výške o osem percentuálnych bodov vyššie, než bola základná úroková sadzba ECB v čase začiatku omeškania (§ 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.01.2013). Rozhodnutie o trovách konania si okresný vyhradil na osobitné uznesenie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 151 ods. 3 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie a zároveň mu prizná proti žalovanému náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania v zmysle priloženej špecifikácie; alternatívne navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Uviedol, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a taktiež vec nesprávne právne posúdil. Odvolateľ zotrval na tvrdení, že žalovaný zodpovedá za škodu podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka ako prevádzateľ motorového vozidla za škodu spôsobenú osobitnou povahou prevádzkou motorového vozidla. Na zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa vzťahuje povinné zmluvné

poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré je upravené zákonom č. 381/2001 Z. z. v platnom znení. Na základe žalobcom predložených dôkazných prostriedkov je odvolateľ toho názoru, že jeho nárok je čo do dôvodu i výšky opodstatnený, keďže k vozidlu zn. IVECO EUROARGO, EČV: NO 759 AT, nebolo k dátumu nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla tak, ako to vyplýva z ust. § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., čím žalobcovi v zmysle ust. § 24 ods. 2 citovaného zákona vznikla povinnosť uhradiť poškodenému z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a to s poukazom na ust. § 3 ods. 1 citovaného zákona. S poukazom na ust. § 2 ods. 1 písm. j) zákona č. 381/2001 Z. z. v platnom znení, (ktorý je lex specialis k Občianskemu zákonníku), prevádzkovateľom motorového vozidla je fyzická alebo právnická osoba, ktorá má právnu alebo faktickú možnosť disponovať s motorovým vozidlom. Prevádzkovateľom vozidla, ktorého prevádzkou bola v čase dopravnej nehody spôsobená škoda na motorovom vozidle zn. IVECO EUROARGO EČV: NO 759 AT bol v čase dopravnej nehody žalovaný. V konaní pred súdom prvého stupňa nevznikol medzi účastníkmi spor ohľadne výšky škody na poškodenom motorovom vozidle v sume 525,86 Eur, ktorá suma bola vyplatená poškodenému žalobcom z garančného fondu, nakoľko k vozidlu žalovaného nebolo k dátumu nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, no zo strany žalovaného bola namietaná technika jazdy vodiča poškodeného vozidla, ktorý mohol podľa jeho názoru zabrániť dopravnej nehode. Z tohto dôvodu bol na základe uznesenia súdu prvého stupňa vypracovaný súdnym znalcom znalecký posudok k technike jazdy a správnosti reakcií vodičov oboch vozidiel; k možnosti zabrániť dopravnej nehode; k priebehu nehodového deja z technického hľadiska, a to napriek tomu, že v spise sa nachádzala správa o nehode, ktorá popisovala skutkový stav v čase dopravnej nehody inak (absencia odstaveného návesu tvrdeného v konaní), než ho popisoval žalovaný v konaní pred súdom prvého stupňa. Ak by sa totiž vodič žalovaného a poškodený nedohodli na skutkovom stave, tak by museli privolať k dopravnej nehode políciu (§ 64 ods. 1 a 2 zákona č. 8/2009 Z. z. v platnom znení). Dodatočné odlišné tvrdenia žalovaného v konaní súd preto nemal brať do úvahy, nakoľko sú v rozpore so vzájomne odsúhlaseným skutkovým priebehom deja dopravnej nehody vodičom žalovaného a poškodeným. Vodič žalovaného ani nepoprel, že tento záznam podpísal, a preto záver o tom, že skutkový stav bol odlišný od stavu zachyteného v správe o nehode, nie je opretý o žiaden dôkaz, ktorý by nebol v konaní spochybnený. Súdnym znalec pri posúdení príčiny dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 27.07.2010 v Námestove, a ktorej účastníkmi boli vodiči motorových vozidiel EČV: NO 759 AT a EČV: DK 894 AU v znaleckom posudku uviedol, že technickou príčinou vzniku dopravnej nehody bola súčinnosť nesprávnej techniky jazdy vodiča vozidla zn. IVECO a nesprávnej techniky jazdy vodiča vozidla zn. SUZUKI. Odvolateľ opätovne zdôraznil, že súdnym znalec pri posudzovaní techniky jazdy vodiča zn. SUZUKI vychádzal z domnienky, že na strane vozidla zn. SUZUKI bol odstavený náves. V správe o nehode vypísanej bezprostredne po dopravnej nehode a podpísanej oboma účastníkmi dopravnej nehody však nie je žiadna zmienka od odstavenom návese. Existenciu odstaveného návesu začal tvrdiť žalovaný až v konaní pred súdom prvého stupňa, čo následne zobral do úvahy súdnym znalec pri vyhotovení znaleckého posudku. Na túto skutočnosť poukazoval žalobca aj v konaní pred súdom prvého stupňa dňa 14.10.2013. Súdnym znalec tiež pri posudzovaní techniky jazdy vozidla zn. IVECO (vozidlo žalovaného) uviedol, že vjazd vodiča vozidla zn. IVECO sťažilo vozidlo poškodeného zn. SUZUKI, ktoré pokračovalo v jazde pri vychádzaní z dvora Stavebného podniku aj napriek tomu, že na jeho strane bol na prístupovej komunikácii odstavený náves. Napriek tomu, že žalobca spochybňuje správnosť záverov znaleckého posudku, založených na nesprávne zistenom skutkovom stave, zdôraznil, že aj zo samotného znaleckého posudku vyplýva, že vodič žalovaného viedol vozidlo zn. IVECO popri plote a pri vjazde do brány zatáčal vpravo, pričom si nevšimol, že vozidlo zn. SUZUKI zastavilo. Zatačaním vpravo sa zadný ľavý roh vozidla zn. IVECO priblížil k vozidlu zn. SUZUKI a toto mohol kontaktovať. Ak by vodič sledoval situáciu cez ľavé vonkajšie spätné zrkadlo, mohol spozorovať, že vozidlo zn. SUZUKI zastavilo a mohol zastaviť aj on. Pri dostatočnom sledovaní kritického miesta mal na takéto konanie čas. Ide o nesprávny prvok v technike jazdy vodiča vozidla zn. IVECO, ktorý pokračoval v jazde do zúženého priestoru v čase, kedy mu tam vchádzalo vozidlo zn. SUZUKI. Takýto vjazd bol možný len za predpokladu, že by vozidlo v kritickom mieste nezastavilo. Pri otázke, ako sa dalo zabrániť dopravnej nehode súdnym znalec skonštatoval pri poškodenom vozidle zn. SUZUKI dva faktory, a to 1/ ak by neuskutočnil vjazd do zúženého priestoru, kde na jeho strane stal odstavený náves (ktorého existenciu žalobca spochybňuje), a 2/ ak by viedol vozidlo kritickým miestom bez zastavenia; v takom prípade by opustil nebezpečný priestor skôr, ako tam zatočí zadná časť vozidla zn. IVECO. Vodič vozidla zn. IVECO mohol zrážke zabrániť tak, že by lepšie sledoval pohyb vozidla zn. SUZUKI, a po jeho zastavení by zastavil aj on. Túto situáciu mohol sledovať cez ľavé spätné zrkadlo.

Navyše, súd prvého stupňa pri zamietnutí žaloby voči žalovanému neuviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, na základe akých úvah dospel k záveru, že spoluúčasť poškodeného na dopravnej nehode by mala byť vo výške 85%, resp. jeho zavinenie by malo byť v prevažnej miere. Žalobca preto namieta aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 638/2005 vyplýva, že v zmysle ust. § 428 Občianskeho zákonníka sa prevádzkovateľ zodpovednosti zbaví (pokiaľ nejde o škodu spôsobenú okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke), ak preukáže, že škode nemohlo byť zabránené ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať. Pojem „okolnosti, ktoré majú svoj pôvod v prevádzke“ (§ 428 Občianskeho zákonníka) je užší ako pojem „škoda vyvolaná osobitnou povahou prevádzky“ (§ 427 Občianskeho zákonníka). Za okolnosť, ktorá má pôvod v prevádzke je považované napr. zlyhanie bŕzd, vada materiálu, nedostatky na strane vodiča, teda okolnosti „vo vnútri“ vlastnej prevádzky, ktoré súvisia s organizáciou, riadením a realizáciou prevádzky. Podľa názoru žalobcu v predmetnej veci nebol preukázaný žiadny liberačný dôvod prevádzkovateľa vozidla, t. j. žalovaného. Mohlo by ísť nanajvýš o okolnosť, ktorá má svoj pôvod v prevádzke, na základe ktorej sa však prevádzkovateľ nemôže zbaviť svojej zodpovednosti za škodu. Odvolateľ opätovne zdôraznil, že výška škody na poškodenom vozidle medzi účastníkmi nebola sporná a ohľadne výšky škody poškodenom vozidle žalovaný v konaní ani nenavrhol vyhotoviť znalecký posudok. Žalobca tiež poukázal na judikát R 6/1969 z ktorého vyplýva, že ak škoda bola spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke, nemôže sa prevádzkovateľ zbaviť zodpovednosti, a to ani s poukazom na neodvrátiteľný úkon tretej osoby. Takisto judikát Z IV., str. 621 uvádza, že prevádzkovateľ motorového vozidla sa môže zbaviť svojej zodpovednosti iba v tom prípade, ak škoda nebola ani čiastočne spôsobená okolnosťami majúcimi pôvod v prevádzke. V prípade, ak poistná zmluva uzavretá nebola, alebo z určitých dôvodoch zanikla (napr. pre nezaplatenie poisteného), sa poškodený nemá možnosť obrátiť na žiadnu poisťovňu, aby uhradila škodu za osoby zodpovedné za škodu, t. j. za vodiča, či prevádzkovateľa vozidla. Z toho dôvodu bol zákonom vytvorený tzv. poistný garančný fond, ktorého správa bola zverená žalobcu a poškodenému bolo poskytnuté právo uplatniť nárok na plnenie podľa § 24 ods. 2 písm. a) až g) zákona č. 381/2001 Z. z. proti Slovenskej kancelárii poisťovateľov za rovnakých podmienok, za ktorých by mohol uplatniť nárok na plnenie voči určitej poisťovni (§ 24 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z.). Poškodený dostane tak plnenie i vtedy, ak vozidlo, ktorým bola spôsobená škoda nebude (v rozpore so zákonom) poistené. Protiprávny stav spočívajúci v absencii poistenia však poškodený nepocíti, pretože za nepoistené osoby zodpovedné za škodu je mu poskytnuté plnenie z poistného garančného fondu žalobcu. Príkladom postihového práva žalobcu podľa citovaných ustanovení je jeho právo žiadať refundáciu vyplatených náhrad od toho, kto za škodu podľa právnych predpisov zodpovedá a za koho vznikla povinnosť vyplatiť náhradu škody poškodeného s tým, že táto zodpovednosť je daná vo vzťahu k motorovému vozidlu, na ktoré nebolo v čase vzniku škody uzavreté poistenie (otázka, kto mal povinnosť motorové vozidlo poistiť je vo vzťahu k zodpovednosti za škodu irelevantná). Odvolateľ zdôraznil, že medzi osoby zodpovedné za škodu spôsobené prevádzkou dopravného prostriedku podľa § 427 Občianskeho zákonníka zaraďuje zákon i prevádzateľa (de facto držiteľa) motorového vozidla, a to i v prípade, ak vozidlo vypožičal, resp. zveril inej osobe. Na druhej strane je však logické a žiaduce, aby tí, za ktorých bolo z garančného fondu plnené, vyplatené prostriedky do garančného fondu vrátili späť. Preto zákon oprávnil žalobcu - Slovenskú kanceláriu poisťovateľov - domáhať sa náhrady za plnenie, poskytnuté z poistného garančného fondu, v súvislosti so škodou spôsobenou nepoisteným vozidlom. Inými slovami poskytol jej postihové právo voči nepoisteným osobám zodpovedným za škodu. Ak by bol názor súdu prvého súdu správny, tak by sa osoba, ktorej vznikla škoda pri dopravnej nehode nemala právo obrátiť žiadnu poisťovňu s nárokom na poistné plnenie zo vzniknutej škody, a ani voči žalobcovi pri neexistencii povinného zmluvného poistenia, ako tomu bolo v tomto prípade.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Súčasne si uplatnil voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia v celkovej sume 51,90 Eur, ktoré súčasne vyčíslil a vylíčil. Odvolanie žalobcu považoval za nedôvodné. Podľa jeho názoru rozhodnutie okresného súdu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia veci. Z vykonaného dokazovania, najmä znaleckého posudku a výsluchu znalca na pojednávaní bolo bezpečne preukázané, že k dopravnej nehode došlo zavineným konaním vodiča vozidla zn. SUZUKI, ktorý svojím rozhodnutím a technikou jazdy vytvoril kolíziu situáciu pri výjazde z dvora Stavebného podniku v Námestove. Z priebehu nehodového deja je nesporné, že vodič vozidla zn. SUZUKI, ako vodič osobného motorového vozidla, ktorý mal vo svojom jazdnom pruhu prekážku - odstavený náves, mal dať prednosť vozidlu zn. IVECO, ktoré sa v čase výjazdu vozidla zn. SUZUKI nachádzalo už na príjazdovej ceste do dvora Stavebného podniku. Skutočnosť, že na príjazdovej ceste k dvoru Stavebného podniku, vchádzalo

nákladné motorové vozidlo zn. IVECO bol zúžený odstaveným návesom, ktorý stal v jazdnom pruhu vozidla značky SUZUKI vyplýva okrem potvrdenia Stavebného podniku aj z výpovede samotného vodiča vozidla zn. SUZUKI Y. P., ktorý na pojednávaní dňa 15.05. 2013 uviedol: „Keď som zobral materiál, tak som vychádzal z dvora Stavebného podniku a oproti som uvidel nákladné vozidlo zn. IVECO. Vozidlo sa tlačilo do dvora, tak som zastal, lebo som si nebol istý, či sa obídeme“. Ako je nesporné z grafického znázornenia v znaleckom posudku, ak by v príjazdovej ceste nestál odstavený náves, potom by nebol problém, aby sa obe vozidlá bezpečne obišli, nakoľko šírka príjazdovej cesty je dostatočná. Len prekážka v jazdnom pruhu vodiča zn. SUZUKI mohla spôsobiť skutočnosť, popísanú vodičom vozidla zn. SUZUKI, teda, že jazdná dráha bola zúžená a on nemal istotu, že sa obe vozidlá obídu. Ak sa však vodič vozidla zn. SUZUKI napriek tomu rozhodol pokračovať v jazde, svojím konaním obmedzil aj ohrozil vodiča vozidla zn. IVECO, ktorý sa musel natlačiť až ku plotu, ako to vyplýva z jeho výpovede, ale aj napriek tomu nesprávnou technikou jazdy a nesprávnym rozhodnutím vodiča vozidla zn. SUZUKI, došlo k stretu oboch motorových vozidiel, ktorému vodič vozidla zn. IVECO nemohol zabrániť. Pokiaľ okresný súd rozhodol o spoluzavinení vodiča nákladného vozidla zn. IVECO na dopravnej nehode v rozsahu 15%, s týmto jeho záverom žalovaný nie je úplne stotožnený. V danom prípade pri vzniknutej kolíznej situácii vozidlo zn. SUZUKI nemalo pokračovať v jazde, resp. malo cúvnuť späť do dvora Stavebného podniku a nechať vojsť do dvora nákladné vozidlo zn. IVECO. Práve spôsob a technika jazdy vodiča vozidla zn. SUZUKI, jeho nesprávne rozhodnutie pokračovať v jazde, (hoci sám si nebol istý bezpečným obídením vozidiel), nedodržaním bezpečného bočného odstupu vozidiel spôsobilo, že došlo k stretu motorových vozidiel a poškodeniu osobného motorového vozidla zn. SUZUKI. V ostatnom žalovaný poukázal na svoje doterajšie prednesy a písomné podania, ktoré sú obsahom spisového materiálu.

Krajský súd, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možné napadnúť týmto opravným prostriedkom, preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (podľa § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p.) a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. za použitia § 156 ods. 3 O.s.p.) ako vecne správny vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu a v závislom výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

V tejto časti odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správnym skutkovým zisteniam a žalobu žalobcu aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku napadnutého odvolaním zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky žalobcu uvedené v opravnom prostriedku, a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

Odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku vo vzťahu k skutkovým zisteniam len zopakoval argumentáciu prezentovanú v priebehu doterajšieho konania. Vyplýva z nej, že sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu, tak ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca svoj nárok uplatnený žalobou odôvodňoval poistným plnením v sume 525,86 Eur, ktoré vyplatil poškodenému Y. P., ktorý je držiteľom motorového vozidla zn. SUZUKI SX 4, EČV: DK 894 AU s konštatovaním, že jeho vozidlo bolo poškodené v dôsledku zavinenia vodiča T. W., ktorý riadil motorové vozidlo zn. IVECO EURO CARGO, EČV: NO 759 AT, ktorého držiteľom je žalovaný. V zmysle ust. § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. vzniklo žalobcovi právo vymáhať od žalovaného vyplatenú sumu náhrady škody, ako voči zodpovednému subjektu. Zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov upravuje ust. § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka. Z obsahu spisového materiálu, najmä záverov znaleckého posudku Ing. Jána Rapčana, znalca z odboru cestá doprava, odvetvie nehody v cestnej doprave, vyplýva skutočnosť, že za technickú príčinu vzniku dopravnej nehody znalec označil jednak nesprávnosť techniky jazdy vodiča zn. IVECO, ale aj nesprávnu techniku jazdy vodiča zn. SUZUKI, a tiež určil, že obaja vodiči mali možnosť dopravnej nehode zabrániť. Z ust. § 441 Občianskeho zákonníka jednoznačne vyplýva, že ak bola škoda spôsobená aj zavinením

poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením znáša ju sám. (Spolu)zodpovednosť poškodeného podľa ust. § 441 Občianskeho zákonníka je daná, ak jeho konanie bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody, t. j. ak škoda vznikla tiež následkom úkonov poškodeného. Prítom nemusí ísť o jedinú príčinu, ale stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na vzniku škody, o ktorej odškodnenie ide. Konanie poškodeného, prípadne jeho opomenutie konať tak, ako konať mal, sa však nemusí časovo kryť s protiprávnym konaním škodcu, môže mu predchádzať, aj ho nasledovať. Súd je povinný v súlade s ust. § 441 Občianskeho zákonníka v konaní o žalobách na náhradu škody (a teda aj o nároku žalobcu) aj bez návrhu skúmať, či sú dané dôvody pre obmedzenie zodpovednosti žalovaného v dôsledku spoluzavinenia poškodeného (porovnaj R 22/1979). Aby bolo vôbec možné hovoriť o spoluzavinení poškodeného, musel by sa poškodený dopustiť zavineného protiprávneho úkonu a musela by existovať príčinná súvislosť medzi týmto úkonom a škodou, ktorú škodca spôsobil. V zmysle ust. § 441 Občianskeho zákonníka sa prevádzateľ môže zodpovednosti zbaviť celkom alebo čiastočne v prípade, ak je škoda spôsobená zavinením poškodeného. Zavinenie poškodeného Občiansky zákonník v ust. § 427 a nasl. neupravuje výslovne ako osobitný liberačný dôvod. Treba tu však vychádzať z toho, že ust. § 441 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje zavinenie poškodeného, sa musí s ohľadom na svoju všeobecnú povahu uplatniť aj v tomto osobitnom prípade zodpovednosti (R 3/1984 str. 30 ods. 5). Už z toho vyplýva, že ho treba použiť tak v prípadoch všeobecnej zodpovednosti za spôsobenú škodu založenú na princípe predpokladaného zavinenia (§ 420 Občianskeho zákonníka), ako aj v prípadoch osobitnej zodpovednosti, vrátane zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov (§ 427 Občianskeho zákonníka), a to bez zreteľa na to, či škoda bola spôsobená okolnosťami majúcimi alebo nemajúcimi pôvod v prevádzke. Aj v dôvodovej správe k ustanoveniu § 441 Občianskeho zákonníka sa uvádza, že úprava následkov zavinenia poškodeného sa vzťahuje tak na prípady, keď škodca zodpovedá za vzniknutú škodu, pretože ju zaviniť (§ 420 Občianskeho zákonníka), ako aj na prípady, keď ide o zodpovednosť bez zavinenia (§ 427 a § 428 Občianskeho zákonníka). Výslovne sa stanovuje, že sám poškodený znáša škodu, ktorú výlučne zaviniť. V rozsahu, v akom sa na vzniku škody podieľalo spoluzavinenie poškodeného, škodca za škodu nezodpovedá, pretože v tomto rozsahu chýba príčinná súvislosť medzi vznikom škody a jeho konaním alebo škodovou udalosťou. Žalovaný teda nemôže zodpovedať za škodu v časti, v ktorej za ňu zodpovedá poškodený. Na ustálení zavinenia škodcu a poškodeného na vzniknutej škode nemôže mať vplyv správa o nehode, ale len výsledky spoľahlivo zisteného skutkového stavu, ktorý je podkladom pre rozhodnutie v súdnej veci. V tomto smere odvolací súd zdôrazňuje, že napr. o tom či bol spáchaný trestný čin rozhodujú všeobecné sudy v trestnom konaní. Súd je však viazaný iba výrokom súdu o tom, že určitým skutkom v tomto rozsudku uvedenom, bol spáchaný trestný čin, resp. o tom, že určitá osoba sa dopustila spáchania trestného činu. Na druhej strane, súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný výškou škody uvedenou v rozhodnutí súdu, ktorý rozhodoval o spáchaní trestného činu, a to ani vtedy, ak výška škody je uvedená vo výroku odsudzujúceho rozsudku ako skutková veta o vine (§ 135 ods. 1 O.s.p.). O to viac nemôže byť súd pri rozhodovaní v prejednávanej veci viazaný výlučne správou o nehode spísanou jej účastníkmi (č.l. 6 spisu), na ktorú poukazoval odvolateľ. V priebehu súdneho konania bolo totiž ustálené, že na strane vozidla zn. SUZUKI bol odstavený náves, z ktorej skutočnosti správne vychádzal i znalec pri vypracovaní svojho znaleckého posudku i výpovedi na pojednávaní. Pokiaľ teda žalobca v odvolaní poukázal na účastníkmi nerozporovanú výšku žalovanej istiny, táto skutočnosť nie je pre konajúci súd záväzná, a to z ohľadom na zistenia v rámci vykonaného dokazovania o spoluvine poškodeného na vzniknutej škode. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že takúto sumu (zodpovedajúcu výške žalovanej istiny) žalobca poškodenému už vyplatil z titulu poisťného plnenia.

Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané je vždy vecou súdov (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo tvrdenia žalobcu v predmetnej časti nepovažoval za pravdivé v kontexte všetkých ostatných vykonaných dôkazov. Na strane druhej bola tak v konaní preukázaná pravdivosť tvrdení žalovaného o spoluvine poškodeného za vznik dopravnej nehody. Z

obsahu spisového materiálu vyplýva neunesenie dôkazného bremena žalobcu v tomto súdnom konaní v časti, v ktorej súd jeho žalobu zamietol. V súdnej veci okresný súd postupoval v súlade s ust. § 132 O.s.p. a všetky dôkazy vyhodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Námietku odvolateľov o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd vyhodnotil tiež ako nedôvodnú. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. Nálezy Ústavného súdu SR III.ÚS 209/04, IV.ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. V dôvodoch rozhodnutia je nevyhnutné vyložiť právne aplikačné úvahy, ktoré súd viedlo k podradeniu skutkovej podstaty pod príslušnú právnu normu. V záujme preskúmateľnosti zdôvodnenia právneho posúdenia veci je rovnako potrebné, aby súd v odôvodnení rozsudku presvedčivými argumentmi vyvrátil právne nesprávne námietky účastníkov. Všeobecný súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Okresný súd výsledky hodnotenia dôkazov zahrnul do odôvodnenia napadnutého rozsudku a v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. dostatočne a veľmi precízne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za rozhodné, preukázané a z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Pri ustálení zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu prvostupňový súd postupoval v súlade s ust. § 136 O.s.p. Vychádzal pritom zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a dôkazov, najmä záverov znaleckého posudku a výsluchu znalca na pojednávaní, z ktorých správne ustálil spoluvinu poškodeného a žalovaného za vznik dopravnej nehody.

Okresný súd mal teda dostatok správny skutkových zistení i dôkazov na meritórne rozhodnutie v prejednávanej veci. Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 132 O.s.p., súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku II/, o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

Pokiaľ okresný súd v I/ vete výroku rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 78,87 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 08.03.2011 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, odvolací súd odvolanie žalobcu podané v tejto časti jeho rozhodnutia odmietol ako odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený (§ 218 ods. 1 písm. b) O.s.p.).

Účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Aj keď je žalobca účastníkom konania, nespĺňa subjektívny predpoklad na podanie odvolania proti I/ vete výroku rozsudku. Subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vyznelo v neprospech odvolateľa. Neprospech sa spravidla prejavuje v neúspechu vo veci samej alebo v rozhodnutí procesnej povahy, ktoré znamená pre účastníka ujmu (napr. nepriznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, uloženie poriadkovej pokuty a pod.). Z uvedeného vyplýva, že na podanie odvolania je oprávnený len ten účastník konania, ktorému bola rozhodnutím súdu prvého stupňa spôsobená ujma, ktorá priamo vyplýva z posúdenia práv a povinností účastníkov konania; podstatné tu je porovnanie výsledku sporu s nárokom uplatneným žalobcom žalobou (prípadne v jeho procesnom

podaní), nie však subjektívne presvedčenie účastníka konania o dôsledkoch vyplývajúcich pre neho z rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že okresný súd napadnutým rozsudkom vo vete I/ výroku čiastočne vyhovel žalobe žalobcu, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 78,87 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 08.03.2011 do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolateľ teda podal odvolanie v tejto časti proti rozhodnutiu súdu, ktorým bolo v predmetnej časti jeho žalobe vyhovené.

Keďže žalobca podal odvolanie proti tej časti rozhodnutia okresného súdu, ktorou bolo jeho žalobe čiastočne vyhovené, odvolací súd podľa § 214 ods. 2 O.s.p. pri aplikácii ust. § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p. jeho odvolanie v predmetnej časti ako odvolanie podané niekým, kto na odvolanie nebol oprávnený, odmietol.

O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v súlade s ust. § 224 ods. 4 O.s.p., keďže s poukazom na ust. § 151 ods. 1 a 3 O.s.p. si súd prvého stupňa rozhodnutie o trovách konania ponechal na samostatné rozhodnutie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.